

23. jan. 1843

FAKTA

Dato:

23. jan. 1843

Sidetæl:

Dagbog A, side 123-124

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 138-139;

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 147-

148

TRANSSKRIFTION

23 Jan.

Hvor kunde jeg skrive de stygge Ord paa den forrige Side? Idag er hun¹ maaskee paa Veien herind til Byen, og, jeg kan ikke negte det: jeg glæder mig til at see hende, trods Alt, hvad min Fornuft kan sige. Aar ere hengaaede uden inderlig Glæde og Livslyst for mig, disse Blade ere Vidner om min Jammerlighed i det sidste, jeg har bøiet mig tit derfor som for Sorg og Ulykke – eet kjærligt Blik [overstreget: fra] af Dig vilde bortblæse det Alt, ved Din Side vilde jeg være lykkelig i de samme Forhold, der nu ere mig tunge. Er Du da mere end et Menneske? – nei, men du kan kun ikke lide mig! Vidste Du hvilken Magt Du har udøvet over mig, vidste Du at selv mine bedste Tanker har jeg været fristet til at fornægte for maaskee •124• at takkes Dig og Din Slægt bedre ved andre Ideer, andet Væsen! Dog, kjære Pige! det var Synd om Du forlangte det, det ville kun blive et daarligt Bytte, hver Fugl maa synge med sit eget Næb; Du gjør mig til en Stakkel, ikke saa snart er jeg ene før Du staaer for mig, al min Tanke, alt mit Haab vender sig til Dig, og er min Følelse for Dig reen og dyb og stærk, skal den da ikke holde ud, selv uden Næring og uden at gjøre mig klynkevurn, om det saa var til jeg blev en gammel Karl. O, kunde jeg saalænge bevare Dit Billed, til Kinderne blev furede og Modet stækket og Sindet roligt, og da træde frem for Dig og sige: See, Louise! Ingen af os gav Verden, hvad vi begjærede, skjøndt det var ikke Meget; De var den Eneste jeg saae, til hvem jeg kunde binde mig. De var min Ungdoms Drøm, vil De ogsaa blive min Alderdoms Trøst? –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

16 januar 1823.
 De første Ord gj, idag stiles paa i Bøllers Allice er: "Hvor
 sandt er det ikke at vi kommer ikke filosofierne og til dig-
 gældighed! Litteraturerne er stærkere end alle Hærsomme-
 mente. Vi maa forbinde os med dem eller de ville adlæg-
 ge alle vore Theorien for Selubeherskelse. - Saadanne Hæ-
 se for Skjæbnet ere vi, idet vi gaa fra System til System
 - fra Plan til Plan - forgjæves søgende at skyde Liden-
 skab og Længsel, idet vi glemme at de ere faste inden i
 os, og vende tilbage til Sjelen som Aesthetikere til Jordens."
 — — Disse Ord slog mig, og maatte slaa mig rutep
 nu i disse dage, men en anden Gang vil jeg tænke nærmere
 og over dem, om Aftenen, naar jeg først er mig selv, om Da-
 gens kjender jeg mig ikke altid igjen.

23 Jan.

Hvor kunde jeg skrive de støjende Ord paa den forrige Side?
 Idag er him maaskee paa Veien herind til Byen, og, jeg kan
 ikke nekte det: jeg glæder mig til at see hende, trods Alt,
 hvad min Fornøft kan sige. Der ere hængende uden
 indvirkning Glæde og Lidslyst for mig, disse Blade ere
 Vidnes om min farnøselighed i det sidste, jeg har høiet
 mig til derfor som for Længsel og Ulykke — et hjærtligt
 Brev fra af Dig vilde bortblæse det Alt, ved din Live vil.
 De er bare lyshelig i de samme Forhold, der nu ere mig
 tungere. Er Du da mere end et Menneske? — nei, men
 Du kan kun ikke lide mig! Vidste Du hvilken Magt Du
 har indvirket over mig, idet Du et selv mine bedste
 Tanker har jeg været fristet til et forsvagt for maaskee

124 at takkes Dig og Din Slægt hedre ved andre Hæer,
andet Næsen! Dog, kjære Sige! Det var tyndt om Din
forlangte det, det vilde kunne blive et saarligt Bistte,
hvor Fingl maas svinge med et Næb. Du gjer mig til en
Stakkel, ikke saa snart er jeg erner for Din stæier for mig,
at min Tanke, alt mit Haab vender sig til Dig, og er min
Talelse for Dig een og dybt og stærkt, skal den da ikke
holdes ud, selv uden Næring, og uden at gjøre mig klynke-
vorn, om det saa var til jeg blev en gammel Kar! O,
kunne jeg saalænge bevare Dit Billede, til kvindene alle
fjærede sig Modet stekket og Lindet saligt, og da brede
frem for Dig og sige: Se, Louise! Tagerst du gav
Verden, hvad vi begjærede, skjøndt det var ikke Mægt;
Det var den Eneste jeg saae, til hvem jeg kunde binde mig.
Det var min Ungdoms Drøm, vil du ogsaa blive min
Alderdoms Trøst? —

22 Jan Onsdag

Jeg har ijen seet hende, her hos min Moder! Hov var
hvin her, men kort, neppe fik jeg talt et Ord med hende.
Jeg søgte hende forjævet, og kan ikke vente at see hende
mere, da hun kun bliver her i to Dage. O, Glæde! naar
kommer Du til dette Byst? Kunde jeg ikke være seltilmæde
nu, da jeg arbejder paa mit kjædeligste Billede. Istædfor
at være glad, støjte jeg mig: Bektjæftigelsen for at jeg
ikke skal gaae Længslen Nær — Jeg stjæler selv i sine Øje-
blikke, jeg bruger til at klage for Papiret, hvad Tager
gives hørt. Naar jeg kommer hjem, trost af et mæle og
informeret, og glæder mig til at lese alle Drømme